

Калина

Українські легенди

Легенда «Калина»

То давним-давно було. В одному селі жила привітна й чарівна дівчинка. Звали її Калинкою. Люди любили її за добре серце. Калинка часто ходила в ліс.

Якось весною викопала вона в лісі тонюсіньке стебельце та посадила його. А щоб воно прийнялося, дівчинка аж від своєї хати носила воду з криниці та поливала його. І почав розростатися великий кущ.

Іде якось подорожній. Стомився та й сів перепочити під кущем. "Спасибі тим роботящим рукам, що кущ посадили". А кущ враз укrywся білим цвітом. Осипався цвіт, а замість нього – ягоди червоні, як намистинки виблискують.

І диво – в кожній ягідці заховане зернятко, схоже на маленьке серце. Прийшла Калинка до свого куща, а кущ нахилився до неї, віти простягає і шепоче: "Це на згадку про твоє добре серце. А щоб люди тебе не забували, подаруй мені своє ім'я, Калинко". Так і з'явилася назва цього куща.

Легенда про калину

Було це дуже давно, коли на нашу землю хто тільки не нападав. Ось налетіли одного разу турки, а з ними і греків чимало. Розлетілась тоді чутка, що головного їхнього воєводу, грека, поранено отруєною стрілою. Тому, хто його вилікує, обіцяли таку нагороду, яку загадає.

Але ніхто цього не міг зробити. Тоді прийшла в табір дівчина в убогій одежі, але дуже красива і горда. Звалася Палагея. Вона пообіцяла вилікувати грека, але в замін він мусив поклястися, що більше не прийде на нашу землю.

Так і сталося. Грек забрав Палагею в Грецію і вона була там царицею трав. У Палагеї була сестра Калина. Прощаючись із сестрою Палагея казала: "Твоїм ім'ям, сестро, назву оцю рослину, яку найбільше люблю, бо росте вона у наймальовничіших куточках, над чистими струмочками. в тихих гаях. Коли вона цвіте, то найспівучіший птах соловей прославляє її красу, а восени на ній горять дивні кетяги ягід, налитих ніби самою кров'ю щедрої нашої землі. І ті ягоди повертають здоров'я людині".

І Палагея назвала цей кущ на честь сестри калиною.

Легенда «Калина» (коротка)

На Україну напали турки і татари. Вони вбивали дітей, старих людей, а молодих дівчат брали в полон. В одному селі дівчина втікала, зачепилась за дерево і впала. Разок червоного намиста розірвався і розсипався. Дівчина загинула в неволі, а на місці розсипаного намиста виросла калина.

Легенда про калину (коротка)

Дівчина Калина збирала у лісі ягоди і раптом побачила, що вороги - татари йдуть до села. Побігла вона у село і попередила односельців. Сміливо кинулись до бою козаки, але в багато разів

більше було ворогів - спалили село, а Калину - дівчину-красуню у полон взяли. За те, що оповістила село, відтяли їй голову, і виріс на тому місці чудо-кущ, що за ім'ям дівчини Калиною нарекли. Люблять і пам'ятають люди Калину, а калина стала своєрідною пам'яткою про рідну землю, оберегом українців.

Легенда «Як горда дівчина перетворилася на калину»

В давні часи дівчат називали не так, як тепер. Одну дівчину звали Калина. Йшла вона мимо городів, левад, лугів. А ось і криниця. Задивилася Калинка на свою красу, а була дуже гарна. А тут чує голос з криниці:

— Не дивись довго у воду, бо калиною станеш.

Не послухалась дівчина та й зачерпнула водички. І перетворилася в калину, гарний, густий кущ. Зашуміла листям, всіма своїми стеблами-суглобами потяглася до людей, до сонця, вітру, хмар:

— Верніть мені дівочу вроду.

Але ніхто її не хотів слухати, всім було байдуже.

Минав час. Якось пролітав мимо журавель, задивився він на калину, зажурену та одиноку. Накинув він на неї червоне намисто і стала вона краща, як була. Так і залишився він з нею до цих пір. Напував її водою і беріг від всього злого. А в народі криниця, журавель і калина — символи краси, добра, вічності природи і кохання.

Козацька легенда «Калина»

Билися козаки за волю, за рідну країну. І був серед них Іван – козак. Дуже гарно грав на сопілці хлопець. Одного разу смертельно поранили його в бою. Скликав він друзів і попросив: “Побратими, в чистім полі насипте могилу. Посадіть в головах червону калину: “Будуть птахи пролітять калиноньку їсти, Будуть мені приносити від родини вісті”.

Поховали козаки Івана і встромили у головах сопілку. Прилітали пташки, приходила старенька ненька – плакати над могилою сина. Від сліз її проросла калинова сопілка – виріс гарний кущ. Навесні нагадував він Івану наречену, восени – рідну матінку.